

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΚΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΟΚΡΗΦΑ ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

(‘Αποκρηάτικη ανάμνησις)

Μ’ εφάρξαν ή ‘Απόκρηες στά Τρέκιλα.
‘Επιμανομήν : Νά πάω στά

Μετέωρα καί νά περάσω τίς τρελλές
καί ποικιλόχρωμες ήμέρες, μέσα στην
ήσυχια τών καλοήθρων τήν άσκητική,
ή νά πάω στη μουρλο - ‘Αθήνα ;

Λιβάρι, ύπνοι συρόμενοι στό σάφωρι
τών κελών ναών καί συγκροτήσεις
εις έαυτών, ή κομμετί, τραγούδια με-
θυσιμένα, πεταχτά ροκάσματα, φώτα
ζωηρά, χορηγηθήματα άπάνω σέ πα-
λίσια καί χορηγημένα ραδιόφωνα ;

Γένεια, καταρακτώδη, μακριά, ή
μαλλιά καταρακτώδη καί στίλβοντα ;
Ποθήρες καί μαύρο ρόσο - άντερι,
ή ποτοφουστανάκια, πού λίγο νά ανα-
δευτούνε διακρίνεις τήν μειδιώσαν χα-
ραγήν ένός τρανταφούλιου κομμε-
τών ;...

Διλήμμο ! Πάλι ψυχής, ζητούσης
τήν ειρήνην, καί άνθρώπινον άναυ-
μιών !... Διελυστινά πνεύματος καί
έπιθυμιών !...

Τέλος, ένας κρύος, σάν καθηγητής
του Πανεπιστημίου τής Θεσσαλονίκης,
οιράνος, έβάρυν άπάνω στην άπάραι-
σι μου καί μ’ έδειξε από τά Τρέκιλα,

τήν πέντονε μεταμορφωμένη πόλι, πού
ήταν άρουθόβλαχον καί χοντρά παπού-
τσια Καραγκούνη... Τό πρωτό τής ήμέρας
έκεινης έβρεχε, στις δέκα χιόνι-
νε καί τό άπόγευμα έξυψε τόση άνάφρα,
πού δέν βλέπαμε ούτε τό
δάχτυλό μας, ούτε τόν Αιθίο !

στη μέση όσπρα καί έρυθρωτά τών χορικών τά σπάτανα.

Μερικά κούτσουρα σπυραγμένα ήζαν μεταβληθή, με τό χιόννό τους
ντύσιμο, σάν μάμαρα Πεντελικά.
Μιά θυμονιά με άχυρα, με τό άρωμά
τό χιόνι πού κάβεται άπάνω της, έ-
χει γίνει σάν γουρούλι - νύχη Κα-
ραγκούνισσα, λίγο χοντρή καί στίβα-
ρη - με τόν άσπρο της τόν πέλλο.

Κάτι χροιατούβουνα, έδώ άπάνω π’
άνεβαίνουμε, ντυμένα με τό χιόνι,
φράντζαν σάν μασκαράδες ‘Αθηναί-
ου τού παλαιοφ κωροφ, τυλιγμένα με
σεντόνια !

Νομίζω πώς θ’ άκούσω τά χαμίνα
νά τους προσφωνούν :
- ‘Ε, έ, έ, κρύε !...

Νά, έκει κάτω, μιά σειρά κατόλευ-
κων περτότων, πού φαίνοντα σάν
νά χορηγηθούν, στό ταχύ πέρασμα
του τρένου... Κι’ έδώ άπάνω, στό
βουνο τό γύρωμα, πού πλάιζει λίγο,
σάν ύψηλόκομοι φουστακελλιάδες,
πού χορεύουν, φερνούν τά χιονοφο-
τωμένα έλατα...

- Διασκεδάξει, φαίνεται, κι’ ή ψύ-
ξις γιά καλά !...

‘Ανοίξα τό παράθυρο, γιά ν’ απο-
λαύσω πού καλά τήν ‘Αποκρηά τής φύσεως.

Μιά νυχιά, μικρή-μικρή καί πεταχτή, σάν μιά τρελλή πεταλούδιτσα,
άφού έστρωγούσε χαρούμενη δυό - τρεις
φορές στό άνέρα, ήρθε καί κάθισε στό μά-
γουλά μου κι’ άρχισε νά ξεψυχή... Αισθάνθη-
καί τό φίλημά της, στην άρχή καιτό, έπειτα
ψυχρό καί έπειτα, στό θάνατό της, νά γλυ-
καινή, ν’ απαλίνεται...

Τό μαντήλι μου ήτανε ό τάρως της...
Μιά Άλλη ήρθε καί κάθισε στ’ αυτί μου.
Μού φάνηκε σάν νά ήθελε νά μου πη :

- Είσαι δυασροστιμένος, πού ταξιδεύεις
τίς ‘Αποκρηές, ή μη νομίζεις πώς θά κωλύεις
άγώτερο άν ήσουν στην ‘Αθήνα ; Πάγοι κι’
έδώ, πάγοι κι’ έκει !... Χιονώχτες έδώ, πού
λύθονε σέ πρώτη έπαφή, πρόστα έκει,
πού χάνοντα, πού γίνοντα κατόαν άναμνή-
σις καί σπάζε... Τί θά καταλάβαινες ; ‘Από-
λαστο, τουλάχιστον, τή φύσι μεταμορφωμένη...
Είνε τόσο ποιητική καί τόσο είνε πού όφρα
ζαή ή μεταμορφίσι !... Για κίταξε έκεινες
τίς λαματιάδες τίς διόλιτες, πού στεκονται έ-
κει πέρα !... Παλιόσκια είνε, χυθιά καί τα-
πεινά. Κι’ όμως, έχουν τόσο γούστο, στό τυ-
πιό τους, τό ‘Αποκρηάτικο !... Σε πούν ‘Α-
θηναίο μασκαρά θά εφίσησε τή λεπτότητα αυτή καί αυτή τή χάρη !...
Γιά κίταξε έκεινή τή μικρή τή λήνη, πού τής βάλαμε μαμαρένα από
χόνι κορνίζα, γύρω, τριγύρω της !... Καί κίταξε την, τώρα, Ξαπλο-
μένη μακάρια καί ήδονικά,
περιμένη νά φάγουμε καί
σύννεφα καί ν’ άντικαταστή-
ση μέσα της τόν ούρανό, καί
νά χορηγή βαβεια στό λά-
γνα, θά νομίζε κανείς, τά
στενά της, τόν ήλιο... Πα-
ός ‘Αθηναίος μασκαράς σου
δίνει τήν εντύπωση αυτή ;
- Κανείς !...
- Για κίταξε καί έκει κά-
τω την κατεινή έξείνη καλύ-
βα του φτοχού ! Παλατάκι
κίταστρο, μαμαρένο, πού τήν
κάνανε άπόνη !... ‘Ας γίνει
κι’, αυτός ό δυστυχής πυργω-
δεσπότης καί αφέντης, σέ
μαμαρένο παλάτι, μιά φο-
ρά !... Τό χιόνι του άσπρί-
ζει, έστω καί για λίγες ώ-
ρες, μαζύ με τήν κιάβα καί
τήν κατάμαυρη καρδιά του !
- Τό πιστεύεις ; Δέν του

Σάν νύχη Καραγκούνισσα, λίγο
χοντρή καί στίβαρη...

φορεί κολλάρο δικηγούρο, φλοκιά
άρκουθόβλαχον καί χοντρά παπού-
τσια Καραγκούνη... Τό πρωτό τής ήμέρας
έκεινης έβρεχε, στις δέκα χιόνι-
νε καί τό άπόγευμα έξυψε τόση άνάφρα,
πού δέν βλέπαμε ούτε τό
δάχτυλό μας, ούτε τόν Αιθίο !

‘Ολα αυτά καί τόσον μικρόν άπέλυτο, κ’
άηδής καί άτέλειος, σάν είστηνος ύπνογοφύ
των Οικονομικών, στον προβιολογημό του κρύ-
του, βροχή στη Θεσσαλία, με έκαμε νά φύγω,
μιά όρα νά ταχύτερον, ζητώντας ένα κωμάτι
χρυσόγλανης ‘Αθηναϊκής ήμέρας...

‘Αγην ‘Εταιρή ‘Αποκρηά !

‘Οταν έφευγα, ό ούρανός είχε καθαρίσει, καί
τι άστέρια με κούτσουαν από πάνω, ειρωνικά,
σάν γά με περιγούλιουσε πού έφευγα. Δέν προ-
χωρήσαμε δυος πούλι, καί μιά άρχισε τό χιόνι.
Ψηλά, διόλιε, τριγύρω, τά βουνά, σάν γέ-
ρος πού ξυπνήσανε με τά νυχτιά τους. Κάτω
μιά άσπράδα άπέραντη σκόταζε δίλο τόν κήμο,
όσο έπαυσε τό μύτι μας. Κροιστάλλα σέ κάθε
μάξιμα νερού. Μιά γούβα με βροχιόνερα έδώ,
είχε μεταμορφισθή σέ όλοστρόγγυλο, χορητάλλο
καθρέφτη. Κάτω χαμιάβλα ίριδίσαν έδώ κι’
έκει, από τόν πάγο, πού καθόνε άπάνω της,
καί σταφυρούσανε, θά νομίζε κανείς, στό πέ-
ρασμα του τρένου, σάν μπαλαρίνες με κάτα-
σπρα μεταξάτα φορέματα, γεμιστά πούλιες ά-
σημένιες. Παρωκάτω ένα κούτσουρο, κορμός κομμένο δένδρον, με χιόνι
ν σαφιασμένο στη μούρη του άπάνω, πούμιαζε με άσπρα προσοπίδα.
- ‘Εχει καί ή φύσις ‘Αποκρηές έξέπληττα !

Τριγύρω τά βουνά, σάν γέροι πού έσηπιασε
με τά νυχτιά τους !...

Καί με φλοκιάτα άρκουθόβλα-
χου !...

Καί άρσοσιώθηρα σέ τούτη τήν άπάτη !
- ‘Ας κάσω, έπτα, ‘Αποκρηές καί με
τή φύσι, μιά φορά, άφού έτσι καί έτσι,
είμαι μέσα στό βαγόνι καταμώχατος !...

‘Οσο προχωρούσαμε, τόσο τό χιόνι γ-
νόταν πικνότερο. Λεπτό - λεπτό κι’ αί-
θέριο, σάν νά τινάζον τά λουλούδια τους
λεμονιές κίθιρες, σάν άσπρο κομμετί,
πού σπορούσαν άφρον από τόν ούρανό
στη γή.

- Νά κι’ ό ούρανός ό χερτοπόλιμος !
είπα καί πάλι μέσα μου.

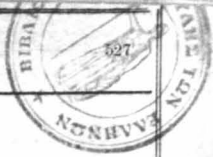
Τό τραίνο τώρα σαφραλώνει στό βου-
νά. Κά πού θά είνε ή Λαμία, βέβαια...
Κάτω διόλιση ή γή, σάν σκαλισμένη
με σεντόνια... Σεντόνια καθαρά καί κά-
τασπρα !... ‘Αλλά όσο προχωρούσε πρós
τά κάτω, τόσο τό χιόνι τό κρατούσε γιά
τόν έαυτό τους τά βουνά. Κάτω αί κω-
ποί τώρα είνε με πρόστα τετράγωνα,
κωκωνάκι, σκούρα, καφέ, μαυριδερά,
καλλιεργημένα ή ακαλλιεργητα χωρά-
φια, σάν τεράστιο τραπεζομάντηλο. Καί

Μιά σειρά καταλεύκων περτότων,
πού φαίνονταν σάν νά χορο-
πηδού...

‘Ενα κούτσουρο, κορμός κομμένο δένδρου,
με χιόνι, στη μούρη του, πούμιαζε με ά-
σπρα προσοπίδα...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

θμάρει τη φτώχεια του πιο πολύ αυτό ; ...
 —Όχι, γιατί έχει το άφθονο χρυσάφι της φωτιάς !... Νά, τώρα, και ο Ξεσινόν τον άμοιρο τσοπάνο, που θλιμένως έκαι κάτω, έκαθότανε, τί κοπάδια πρόβατα που του χάριζαμε. Δεν φαίνονται τὰ κέρδη, ή άσφάλειες και τὰ νοποπούναρα, τὰ φροταμένα χιόνια, σάν προβατάκια όλόλευκα, που άνεβαίνουν τη βουντοπλαγιά κοιταδιαστά ; Νά και' ό σάββλος ό άγριος, ό παρδαλιός, που τό φραντασιού φιλεί κοπάδι !... Έξαινο το άμφορ και κομμένο άπομεινάδι από τόν καιμένο έλατο, που σε σάββλο όλοψηνη και' άγριο τό μεταμύρισε σίμαρα με τό χιόνι !... "Ω, πρέπει να θυμολογίσετε πως είνε πιο χριστιανικά και έδωξίματα τὰ δικά μας Καρανάβια !...
 ***

Απόμεινα άκουμπισμένος στο παραθύρο.
 Και τό τραίνο προχωρούσε, προχωρούσε άβάλετο προς τήν Άθήνα, και τό έπουράνιο τό κομρετί έπεφτε, έπεφτε πικρότερο και' έλεύθερα τό πάντα. Κι' άλλο άπό αυτό καθότανε στα τρις-γραφικά τὰ σύμματα και τὰ μετέωρα σε σφραγιμένες Άποκηράτικου πανηγυριού, και' άλλο σε κλάσεις γινώσκου, και' στίλιζε τό δρόμο με γυριάντες πάλλειρες.
 Και νά τώρα ό Παρασάος και' τ' άλλα τὰ βουνά, και' ή κοντοκορμιά; τον, γιγάντια, σε άπορο ντόμινο ντιμίνα, γιορτάζουν και' αυτά χειροπαστά, σάν νά χορεύοντε τήν Άποκηρά !...
 Και νά τώρα ή νιράδες που έγιναν χαλίρες και' μεγαλύτερες, σάν να καθόσαν άπορα τριαντάφυλλα από πάνω από τόν ούρανό, από τὰ θεωρεία τόν σταχυιόν συνείρων...
 —"Ο χαρτοπόλεμος αρχίζει πάλι να μεταβάλλεται σε άνθοπόλεμο !...
 Κι' ό σιδηρόδρομος, μαύρος, άσπυρίντος, άτάραχος, σκληρός, σάν σίδερο που είνε, βροντοχτυπών, μονογυρίζων, φουσκών και' καρδονίζων τήν άσπλην λευκότητα, προχωρεί και' προχωρεί, και' όλο προχωρεί προς τήν πρωτεύουσα, προς τήν μοαρία τήν Άθήνα, όπου ή άγριοφωφάρες ή Άποκηράτικες μάς περιμένουν και' ό σαχλοί και' τό χιονιά κρυπότερα μακαράδες και' όμησια χοροί...
 Μά όταν φτάσαμε στο άστυ τής Άκροπόλεως, δεν μάς υποδέχθηκαν πλέον τρέλλα και' κουδουνία τρελλής Άποκηράς, αλλά καμάντες ρυθμικές και' σαβαρές, τής Κεθαράς Δευτέρας...
 Είχε παράσει ή Άποκηρά.

Έπέρασ' ή Άποκηρά, πάει και' αυτή ή μέρα...
 ***
 πο λέει και τό τραγοίδι του λαού. Πράγμα που έγώ δεν τόχα υπολογίσει, όταν άποράσισα να φύγω από τὰ Τριζακάλια, έρηπώντας λίγη Άποκηράτικη τρέλλα Άθηναϊκή !...
 Άλλά και' πάλιν πιο καλά έγιόρτασα, μονάχος μου, στο τραίνο, με τή φύση, μου αναχή και' μυστικά γιόρτασε και' αυτή !...
 ***

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΝΕΓΡΩΝ

—"Όταν ήμουν παιδί, έλεγε ένας Νέγρος παπουτσης σε μερικους πατριώτες του, ό γονείς μου διαφωνούσαν στο τί επαγγελμα έπρεπε ν' άντιλάβησασ. "Ο πατέρας μου ήθελε να με κάνει παπουτση και ή μητέρα μου ράφτη. Και να σας πω τήν αλήθεια, στήθηκα τυχερός που έπεκράτησαν ή άπόψεις του πατέρα μου. Αν γινόμουν ράφτης, θα πέθαινα από τήν πείνα. Απόδειξη : Έργάζομαι σ' αυτόν έδώ τό όρομό είκοσι δώδεκάωρα χιόνια, κατασκευάζοντας και' επιδοροθίνοντας παπουτσια, και όποτε μια φορά σ' όλο αυτό τό χρονικό διάστημα δεν ήθελε κανείς να μου παραγγείλη...να τό όρομό ρούχα. Φαίνεται πως τό επαγγελμα αυτό έχει χροακοπήσει !...
 ***

Όταν κάποτε ρόθιαν ένα Νέγρο, διάσημο κλεφτοκοιτά, τί είδους πουληρικά προτιμά, έκείνος άπάντησε :
 —Πι να σας πω ; "Όλες ή κόπτες έχουν και κάποιο χάρισμα. Τις άσπρες, παραδειγματος χιόνιν, μπορείς να τις διακρίνης τή νύχτα εύκολα, ενώ τις μαύρες μπορείς να τις κρύψης εύκολά !...
 ***

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Με περισσότερη σιγουριά γίνεσαι πλούσιος, έλαττώνοντας τις δατάδες σου, παρά αξιάνοντας τὰ εισοδήματά σου.
 ***

Όπου όλο σφάλουν, κανέναν τους δεν ντροπέεται.
 ***

Περσιότερο καηδό χάνει κανένας κλαίγοντας μάτια μα' συμφουότα, από όσο θα χροακότανε για να τήν επανορθώση πάλιν έντελειός.
 ***

Μην περιμένεις να γερούσης για να γίνης έναρκοτος. Οί καρποί δεν ώριμίζονται κάτω από τό χιόνι.
 ***

—Δύο Ίνδοι, φανατικοί λάτρεις τής θεάς Μπαντρνάχ, ξεκίνησαν από ήμερών από τό Νέο Δελχί τόν Ίνδιών, με σκοπό να πάνε και να προσκυνήσουν τή λειψανοθήκη τής θεάς, ή όποια βρίσκεται στις νότιες ύπορειες τών Ίμαλαίων.
 —Τό περίγγο τής πορείας αυτής είνε ότι βαδίζουν με τὰ τέσσερα και' πρόκειται να δανούσουν έτσι μια άπόσταση 500 μιλίων.
 —"Όπως λέγουν, ό δυό αυτοί Ίνδοι υπολογίζουν να φτάσουν στον προορισμό τους σε όχτώ μήνες.
 —"Ως τό έτος 1696 τὰ βατόχρια ήσαν άγνωστα στην Ίνδια δια
 —Τὰ πρώτα άνθρα βατόχρια τὰ μετέφερε από τήν Άγγλία στην Ίνδία τόν 1697 ένας καθηγητής του κολλεγίου τής Άγιας Τριάδος του Δουβλίνου και' τὰ άμφορ ν' ανατινάχθουν και' κατόπιν να πολλαπλασιασθούν μέσα στην στεγνά τών χιόνων του κολλεγίου.
 —Τό άλλοθιό των Τατάρων, τό όποιο είνε τό μεγαλύτερο άπό όλα τ' άλλάθια του κόσμου, άποτελείται από 202 γράματα.
 —Στήν πόλη Ζόρωνα τής Γιουγκοσλαβίας κάποιος δημοδιδάσκαλος, όνομαζόμενος Μόντσο Σουβάνοβιτς, έώρτασε τόν περσιμένο χρόνο τήν έκαστητέ επέτειο των γενεθλιών του, σιανότατος τόν τέταρτο γάμο του.
 —"Η τετάρτη γυναίκα του είνε μια χήρα εξήντα χρόνων, με τής όποιάς τή μητέρα ό Μόντσο πήγανε μαζί στο σχολείο, όταν ήταν παιδί.
 —Τό μυστήριο του προσανατολισμού των περσιμένων τό έλασε ό μέστερ Ζ. Μπέλ, καθηγητής τής Πηληλογοίας στο Πανεπιστήμιο τής Οξφόρδης.

—"Ο έν λόγος καθηγητής άπέδειξε διαπειράμενος ότι τ' άκουστικά κάτταρα των πουλιών αυτών έχουν μαθηματικές ιδιότητες, ή όποίες τὰ καθιστούν ικανά να διατηρούν τήν έπαφή με τό έδαφος και να βρίσκουν έτσι τό όρθίο τους.
 —Τό κοιταλόγι των έφευρέσεων είνε άτελείωτο.
 —Έκτός από τό ραδιόφωνο τής τούτης, ένας άλλος έφευρέτης από τό Τυρόλο τής Αυστρίας, κατασκευάζει μια τελεία και' στερεά γραμοφωνική, ή όποια χορεύει στην τούση του σακκαίου.
 —Επί βασιλεία του Έδουάρδου Α', ή σέγγα άνεκρησθή τό έθνικό φάρμα των Άγγλων.
 —"Όπως άνέφερε τό σχετικό Βασιλικό Διάταγμα, κάθε Άγγλος ήταν ίσοχροαμένος να τρώη μια σέγγα τήν ήμέρα...
 —Τούση ήταν ή άγάπη και' ή έκτίμηση των Άγγλων προς τό φάρμα αυτό, ώστε τό 1857 του έστησαν και' μνημείο !...
 —Επί 40 δέ μέρες κάθε χρόνο γινότανσαν ό' όλη τή χώρα γιορτές και' πανηγύρια προς τιμήν τής Α. Μ. τής Ρέγγας.
 —Κατά τή διάρκεια ενός νυχθημέρου στην Ουγγαρία, σκοτώθηκε ένας λαγός, ό όποιος έφερε περσιμένο από τό όξέσι του αυτό ένα μαριονέτιο μενταγιόν, διακοσμητικό τής προελεύσεώς του.
 —Έτσι άπεδείχθη ότι ό λαγός είχε έλευθερωθή από τὰ περιχώρια του Βερολίνου τό 1931 και' κατορθώσε να περάσει από τό Δουναίο, κατ' τον χειμώνα, όταν ήταν παγωμένος, δηλαδή μέσα σε τέσσερα χρόνια δέσχεσε τρεις χώρες.
 —Από τό 1927 ως τό 1933, στις διάφορες άπείες τής Βρετανικής Αποκαταστάσεως, έξεβράσθησαν 224...αράνιες !
 —Ένας διάσημος ισροαρηθές, στην πόλη Ντόιν Μάον τής Μοντάνας, είνε μόλις έξη χρόνων.
 —Παρά τήν ήλικία του όμοσ, όσάκις κρηύττει τό λόγο του Θεού, κρατάει όλο τό άκουστικό κρεμασμένο από τή χείλη του.
 —Τό προσφιλέστερο φαγητό των Έρωθροδέμων τής Νοτίου Άμερικής είνε τό κρέας τής...λαίμου !
 —Οί Έρωθροδέμοι έξ άλλου τής Βορείου Άμερικής σινηθίζουν στα έπίσημα γευματά τους να τρώνε...από ήψητό !
 —"Ο διάσημος Άγγλος έμπρηματογούρος Σοψήφ, τήν ήμέρα των γενεθλιών του...πενθούσε !
 —Έμμενε όλομόναχος μέσα στο σπίτι του, διαβάοντας από τό πρωτό ως τό βράδυ τό τρίτο κεφάλαιο τής προσευχής του Ίωβ, στην όποια περιλαμβάνονται ή κατάρες...για τήν ήμέρα τής γεννήσεώς του, καθώς και' ή έπίθια του να πέθαινη.
 —Ένα πολύ τοιμηρό κατορθώμα έκανε πρό έτών κάποιος Κάρολος Μόρφο, άσημος έμποροούτάλλου, ό όποιος, τήν έποχή που τό ποδήλατα ήσαν τό πιο αγαπημένο σπορ των άνθρώπων, χροακωαίωσε για ποδηλατοδρόμιο τή στέγη ενός βαγονιού μάς άμαξοστοχίας, που έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα.
 —Άνεσάμενος έπάνω στο ποδήλατο, κατορθώσε να κινή καθ' όλη τή διάρκεια τής διαδρομής του τραίνο 350 κίλτους !